

A hóember

Egy vasárnap reggel Bence álmosan nyújtózkodott az ágyában. A függöny résein keresztül furcsa fehér fény szűrődött a szobába. Az autók zaja is tompább volt, mint máskor. A megszokott reggeli zajok közé furcsa hangok vegyültek: hólapátokkal kotorták az utcát. Bence izgatottan ugrott fel ágyából, és kinézett az ablakon. Örömeiben felkiáltott:

- Havazik! Havazik! Zsuzsi, kelj fel gyorsan! Apa megígérte, hogy hóembert építünk az erdőben, ha lesz hó!

Délután apa beváltotta ígését, és miután felöltöztek a meleg kabátokba, elindultak. Az erdőben térdig érő friss hó ropogott a lábuk alatt. Hatalmas hóembert építettek: otthonról vittek egy répát és egy öreg cilindert. A hóember szakasztott úgy nézett ki, mint a mesekönyvekben. Amikor elkészült, körbeállták, és mindegyikük költött egy kis dalocskát.

Apa ezt a dalt énekelte:

„Nagy a hideg, itt a tél,
A fák között a szél zenél.
Nincs lakásod, nincsen házad,
Igen hideg van itt nálad.”

Zsuzsi így énekelt:

„Esik a hó, hull a hó,
Korcsolyázni volna jó!
Hóember, húzz korcsolyát,
Száguldjunk a tavon át!”

Bence így dalolt:

„Hóember, nagy hóember
Jókedvünket ne vedd el:
Táncolj te is most velünk
Mert nemsokára elmegyünk!”

- Hát ez pompás- mondta apa, a szebbnél szebb dalocskákat hallva. - Költők vagyunk! Siessünk haza, meséljük el anyának, hiszen már úgyis esteledik.

- Milyen kár, hogy a hóember nem jöhet velünk - sajnálkozott Bence.

- Legszívesebben itt maradnék vele, míg el nem olvad- sóhajtozott Zsuzsi.

- Szerdán jöjjünk el megint, és nézzük meg, mi van vele - javasolta Bence.

Este anya és apa vendégségbe mentek egy barátjukhoz. A két gyerek nagyon büszke volt, hiszen először fordult elő, hogy egyedül maradhattak otthon.

- Ugye, nem fogtok félni? - kérdezte tőlük anya.

- Dehogyan - válaszolták egyszerre.

- Ne nyissatok senkinek ajtót! Úgyesen vacsorázzatok meg, aztán kilenckor zsupsz, az ágyba!- látta el őket jó tanáccsal édesanyjuk.

- Ne izgulj, anya, minden rendben lesz!

Miután anyáék elmentek, megéheztek. Bence megmelegítette a levest. Gondosan ügyelt arra, hogy elzárja a gázt.

A leves nagyon finom volt. Cili cica is velük vacsorázott: ő persze nem levest kapott. Amikor Bence és Zsuzsi elmosták a tányérokat, csengetést hallottak. Izgatottan pillantottak egymásra. Most mitévők legyenek? Bence fölmászott a kisasztalra, és kikukucskált az ajtón.

Amint kilesett, felkiáltott az örömtől. Mit gondoltok ki állt az ajtóban? Úgysem fogjátok kitalálni: a hóember!

- Jó estét kívánok! - emelte meg illedelmesen kalapját, amikor Bence ajtót nyitott.

Bence és Zsuzsi örömben körülugrálták a hóembert. Bezzeg Cili cica nem volt ilyen boldog! A hóember láttán a szőrét borzolta, haragosan fújtatott, és a szekrény tetejére ugrott.

A gyerekek rögtön szobájukba hívták a hóembert, ahol nagy játszásba fogtak. Először a társasjátékokat vették elő, majd óriási dominócsatát vívtak, végül Bence még a villanyvonatját is összerakta. Zsuzsi a szebbnél szebb babáit mutatta meg a hóembernek. De a legjobb multság mégis az volt, amikor úrhajóst játszottak. Egy óriási papírdoboz volt a rakéta. Bence volt a parancsnok. Amikor mindhárman beszálltak, Zsuzsi visszaszámolt:

- Hat, öt... kössétek be magatokat... vigyázz, start! Kész... kettő, egy, zéró!

A rakéta fűsüketítő robajjal szállt fel:

- Figyeljete, közeledünk a csillagok felé!

- Látom a Hold krátereit!

- Én már az amerikai zászlót is látom!

- Én pedig a kínait!

- Na, ne mondd, a kínaiak nem is jártak a Holdon!

Cili cica a szekrény tetejéről kíváncsian szemlélte, hogy mi történik. Lassan visszatért a bátorsága. Amikor a rakéta egy kicsit lassult, hirtelen mozdulattal ráugrott. Nagyon boldog volt, hogy együtt utazhat az űrben a gyerekekkel!

Egész estig játszottak. Fél tízkor megzörrent a kulcs a zárban....

Marika néni volt az, a szomszédból. Átjött, hogy megnézze, minden rendben van-e. Úgy gondolta, szól a gyerekeknek, hogy már ideje ágyba bújni.

Zsuzsi elnevette magát, - mit fog szólni Marika néni, ha meglátja a hóembert a rakétában?

- Csókolom, Marika néni - köszöntötték illedelmesen a gyerekek.

- Éppen aludni készültünk. - mondta Bence.

- Fogat mosunk, és már ágyba is bújunk - toldotta meg Zsuzsi.

És közben mindketten csodálkoztak, hogy Marika néni vett észre semmit...

Amikor Marika néni elment, Bence és Zsuzsi, ahogy ígérték, lefekvéshez kezdtek készülődni.

- Hóember, ugye itt maradsz éjszakára? Megágyazunk neked a földön, rögtön hozok párnát és takarót - mondta Zsuzsi.

- Sajnos nem lehet. Tudjátok, nekem túl meleg a lakás. Nézzétek, már olvadozom is. Nem szeretném összevizezni a szőnyeget, sem a padlót. Inkább a konyhában fekszem le, a hideg padlóra.

- Szerintem nagyon is hideg vagy, biztos, hogy nem fogsz elolvadni – mondta Zsuzsi, majd mindketten jóéjszakát kívántak a hóembernek, és ágyba bújtak.

Reggel anya hangja ébresztette őket:

- Gyerekek, keljetek fel! El fogtok késni az iskolából! Ébresztő, hasatokra süt a nap! Bence nagy sóhajtással a másik oldalára fordult. De egyszer csak eszébe jutott esti kalandjuk.

- Képzeld, anya, este eljött hozzánk a hóember! Ha tudnád, milyen jól játszottunk!

Anya csendesen mosolygott.

- Bence, te még mindig álmodsz. Itt az ideje, hogy felébredj!

- Anya, nem álmodtam! Igazat beszélek, kérdezd meg Zsuzsit!- védte Bence az igazát, s azonnal a konyha felé indult. Zsuzsi is fölkel, és utána iramodott. A hóembert nem találták a konyhában. A kövön egy parányi tócsa csillogott. Bence és Zsuzsi arra gondoltak, hogy hóember visszament az erdőbe. Biztos melege volt a fűtött lakásban...